

Nie kto, kto to chápe

Blairini kamoši nechápali, aké to je mať Crohnovu chorobu

Haley Yanceyová

(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral v USA.

„Dnes nemôžem prísť,“ povedala Blair. Tvár mala horúcu od rozpakov.

Jej kamoši na ňu pozerali s veľkými očami.

„Veď si vravela, že prídeš!“ povedal Sammy.

„Ja viem.“ Blair sa pozerala dole na svoje nohy.

„Necítim sa najlepšie. Je mi to ľúto.“

„To si nám povedala minule,“ povedala Jessica.

Blair nevedela, čo má na to povedať. Chcela ísť navštíviť Sammyho. Ale hrozne je dnes bolel žalúdok. Musela ísť domov a oddychnúť si.

Blair mala Crohnovu chorobu. Táto choroba spôsobovala, že ju bolieval žalúdok a cítila veľkú bolesť. Po väčšinu dní ju brucho bolelo aspoň trochu. Ale niektoré dni boli oveľa horšie. Dnes bol jeden z nich. Tak veľmi chcela, aby si mohla vybrať, ktoré dni bude mať viac bolesti. Zdalo sa jej, že ju žalúdok bolel najviac vtedy, keď chcela robiť niečo zábavné.

„Tak poďme,“ povedal Sammy Jessica.

Keď Blair prišla domov, zobrala si liek. Potom sa snažila pospať si. Ale bolesť bola príliš silná.

Mamka a ocko sa na ňu prišli pozrieť.

Ocko si prisadol na jej posteľ. „Ako sa cítiš?“

„Fajn. Lieky mi trochu zabrali,“ povedala Blair.

„Je mi ľúto, že si nemohla ísť k Sammymu,“ povedala mama.

Blair pocítila slzy v očiach. „To nie je fér! Moji kamoši nechápu, aké to je.“ Blair hodila vankúš o stenu. „Veď ja len chcem, aby mi bolo lepšie.“

Ocko Blair objal. „Ja viem. Chcela by si kňazské požehnanie?“

Blair prikývla. Požehnania jej zvyčajne pomohli pocítiť viac pokoja.

Ocino položil na Blairinu hlavu svoje ruky a požehnal ju, aby si oddýchla a pocítila útechu. Bolo to pekné požehnanie. Pomohlo jej pamätať na to, že ju Nebeský Otec miluje. Stále však bola smutná zo svojich kamarátov.

Po požehnaní jej mama a ocko dali pusku na dobrú noc. Odišli, aby mohla zaspáť.

Blair si znovu ľahla a zatvorila oči. Požehnanie pomohlo, ale stále cítila bolesť.

Pokľakla si k posteli, aby sa pomodlila. Najprv to bola modlitba ako každá iná. Nebeskému Otcovi povedala, za čo bola vďačná a požiadala Ho, aby sa cítila lepšie. Ale tento raz pri tom neskončila.

„Nebeský Otec, som naozaj smutná. Chýbajú mi moji kamoši,“ povedala. „Cítim sa osamelo. Nikto nechápe, akú bolesť dnes cítim. Chýba mi, aké to bolo pred tým, ako som ochorela.“

Čím dlhšie sa Blair modlila, tým viac cítila, že Nebeský Otec počúva jej modlitbu. Nepočula Ho a ani Ho nevidela, ale cítila Jeho lásku. Vedela, že Mu záleží na tom, čo hovorí. Blair nechcela, aby ju tento pocit opustil.

Blair sa modlila, až kým Nebeskému Otcovi nepovedala všetko, čo cítila. Potom jej na um prišla myšlienka. Blairini kamoši možno nikdy nepochopia, aké to je mať Crohnovu chorobu, ale Nebeský Otec a Ježiš Kristus áno. Oni vedeli, ako trpela a ako osamelo sa cítila. Budú tam vždy pre ňu.

Blair mala pocit, že dostala to najväčšie objatie. Po tom, ako sa domodlila, išla za rodičmi, aby im povedala, čo sa stalo.

„Mala si nočnú moru?“, spýtala sa mama.

Blair sa usmiala. „Nie. Modlila som sa!“

Mama vyzerala prekvapene. „Odkedy sme ti zaželeli dobrú noc, ubehla dosť dlhá chvíľa. To si sa celý ten čas modlila?“

Bolo to naozaj tak dlho? Blair prikývla. „Bolo to, ako keby som dostala veľké objatie. Nebeský Otec a Ježiš Kristus vedia, ako sa cítim. Vďaka Nim sa nemusím cítiť osamelo!“ ●

